

Arrest

nr. 283 423 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANGENECHTEN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen samen met haar minderjarige kinderen België binnen op 21 november 2021 en verzoekt op 23 november 2021 om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekster internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 augustus 2022 aangetekend ter kennis worden gebracht aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Kir, Albanië. Op 30 juli 2003 trouwde u op voorstel van uw ouders met P.G., waarna u in Bardhaj (Albanië) ging wonen. Twee maanden na uw huwelijk kwam naar boven dat uw man een alcoholprobleem had. Hoewel hij beweerde te zullen stoppen met drinken, gebeurde dit niet. Wanneer uw man 's avonds laat dronken thuis kwam, gebruikte hij geweld tegen u. Dit gewelddadig gedrag vond dagelijks plaats. In 2005 raakte u voor het eerst zwanger. Door het geweld van uw man, werd uw eerstgeboren dochter dood geboren. In de daaropvolgende jaren veranderde het gedrag van uw man niet. U kreeg drie kinderen met hem, een dochter S. in 2006, een zoon P. in 2009 en een zoon J. in 2011. Uw beide zonen hebben een verstandelijke beperking als gevolg van het geweld van uw man tijdens de zwangerschap. Ze kunnen niet praten, noch lezen of schrijven. Hoewel zij in Albanië naar school gingen, was deze school niet aangepast aan hun noden, en er was geen gespecialiseerde school in de buurt. Op school werden uw zonen omwille van hun beperking gepest door de andere leerlingen. Uw zonen gedroegen zich agressief, ook ten opzichte van u. Door de huisarts werd medicatie en spuiten voorgeschreven voor uw zonen, die u moest gaan kopen bij de apotheker. Soms lukte dit financieel, soms niet. Uw man werkte af en toe, maar dronk dit geld op. Zelf werkte u in uw eigen tuin. U kreeg van een buurvrouw F. en van ouders van andere kinderen op de school van uw kinderen af en toe voedsel om u te helpen. U en uw kinderen werden voortdurend gewelddadig behandeld door uw man. Jullie moesten regelmatig naar het ziekenhuis in Shkodër voor verzorging. Uw familie probeerde tevergeefs uw man aan te manen te stoppen met zijn gewelddadig gedrag. Zij woonden echter op vier uur rijden afstand en konden niets voor u doen. U belde vijf keer of meer tevergeefs naar de politie om het geweld van uw man te melden. De politie kwam echter nooit langs. Op de verjaardag van uw dochter in augustus 2019 ontstond er een discussie omdat uw man uw dochter wou uithuwelijken aan een andere man van 40 jaar oud. Indien zij niet zou trouwen, zou uw man iedereen vermoorden. U en uw dochter waren echter tegen dit huwelijk en maakten dit ook duidelijk aan uw man. Uw man probeerde u daarop aan te vallen met een mes. Uw kinderen moesten tussen komen. U belde daarop naar de politie, die zei langs te zullen komen. De politie kwam echter niet en u ging zelf op het politiekantoor in Shkodër langs. Toen u terug naar huis keerde, vernielde uw man uw gsm en die van uw dochter. Even later kwam de politie naar u thuis en nam uw man mee. Uw man moest een nacht in de cel doorbrengen, waarna hij terug naar huis mocht gaan. Uiteindelijk ging dat voorgestelde huwelijk van uw dochter niet door. Dit had als gevolg dat zowel u als uw dochter werden geslagen en dat uw dochter niet meer naar school of de kerk mocht gaan. Na 2019 contacteerde u de politie niet meer voor de problemen met uw echtgenoot. Sinds een paar jaar heeft u reuma. U ging naar een dokter die een echografie uitvoerde en daarna een zalf voorschreef. In november 2021 kon u de situatie niet langer aan en wou u vertrekken uit Albanië. Van uw buurvrouw F. kreeg u wat geld om u te helpen vertrekken. Op 18 november 2021 vertrok u 's nachts uit uw huis samen met uw drie kinderen naar Shkodër. Daar kwam u een buschauffeur tegen met wie u naar Tirana reed. In Tirana zocht u een bus naar België. U kwam twee dagen later op 20 november 2021 in België aan en verzocht op 23 november 2021 om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer dat de situatie met uw man nog erger zal worden.

U bent in het bezit van uw origineel Albanees paspoort, net als uw drie kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw man en de geboorteaktes van uw drie kinderen, een attest van familiesamenstelling, een certificaat ter staving van de identiteit van uw drie kinderen, een kopie van verschillende medische attesten van de huisarts die u in België contacteerde waarin uw zonen worden doorverwezen voor een neurologisch onderzoek en waarin hen medicatie wordt voorgeschreven voor hun gedrag, een kopie van een verklaring geschreven door u en uw dochter waarin u uw situatie in Albanië beschrijft, attesten waaruit blijkt dat uw kinderen naar school gingen in Albanië, attesten van de sociale dienst in Albanië waarin de diagnose wordt gesteld dat uw zonen een verstandelijke beperking en gedragsproblemen hebben.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u verzocht om door een vrouwelijke tolk en protection officer gehoord te worden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.6; Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, vraag 2-3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een

vrouwelijke protection officer in het bijzijn van een vrouwelijke tolk. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij terugkeer verdere problemen te kennen met uw man die u en uw kinderen gewelddadig behandelde.

U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.

Vooreerst blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde

in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

U laakt evenwel het optreden van de Albanese autoriteiten (die u tot 2019 op de hoogte bracht van uw problemen) en geeft te kennen dat de Albanese autoriteiten geen/onvoldoende gevolg gaven aan uw meldingen inzake uw problemen met uw echtgenoot (NPO p. 9, 11-12).

Hier dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hieromtrent incoherente verklaringen aflegde. Zo beweerde u enerzijds dat de politie niets deed en anderzijds dat de politie enkele keren met uw man ging praten en hem eenmaal voor één nacht arresteerde (NPO p. 11-12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dan weer dat de politie niet kwam (Vragenlijst, DVZ, vraag 3.5). Verder moet opgemerkt worden dat u niet om een beschermingsmaatregel vroeg. U liet zich niet bijstaan door een advocaat, noch informeerde u zich bij vrouwenorganisaties over de hulp die zij u zouden kunnen bieden (NPO p. 11-12). Dat u niet wist hoe deze zaken in zijn werk gingen, kan uw nalaten hieromtrent niet rechtvaardigen (NPO p. 13). U had zich hier immers over kunnen informeren. Zo was u wel in staat om zelfstandig rond te vragen waar een politiekantoor was, waar u naartoe moest gaan om paspoorten te verkrijgen en hoe u naar België diende te reizen (NPO p. 6-7, 12). Het door u als gebrekkig ervaren optreden van de politie heeft u bovendien nergens bij een hogere autoriteit aangeklaagd, hoewel dergelijke voorzieningen, zoals blijkt uit onderstaande informatie, wel beschikbaar zijn in Albanië en u zich hier over had kunnen informeren (NPO p. 13). Zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het *Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK)*, een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het *National Bureau of Investigation (NBI)*, een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (*Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019*), de oprichting van een *Inter-Institutional Anti Corruption Task Force*, de benoeming van de minister van Justitie als *National Anti-Corruption Coordinator* in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de verstandelijke beperking van uw zonen en de problemen die dat met zich meebracht, zo was er geen gespecialiseerde school in de omgeving en zelfs als die er zou zijn, zou u die kosten niet kunnen betalen (NPO p. 13), en kon u de nodige medicatie en spuiten niet altijd betalen (NPO p. 8, 14), dient vastgesteld dat dergelijke problemen an sich van socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen en uit de verschillende attesten die u neerlegde blijkt bovendien dat uw zonen wel toegang hadden tot het Albanese schoolsysteem en de Albanese gezondheidszorg (NPO p. 6, 8, 13). Dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de in Albanië aangeboden zorgen en deze in België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie toegang hadden tot de in Albanië beschikbare voorzieningen en houdt dan ook geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het pestgedrag van andere leerlingen waar uw zonen mee geconfronteerd werden op school (ze werden geslagen en beledigd) (NPO p. 6, 11), dient vastgesteld dat nergens uit blijkt dat u geen beroep kon doen op de voor u beschikbare beschermingsmodaliteiten in Albanië, zoals hierboven uiteengezet.

Voor wat betreft uw verklaring reuma te hebben, waardoor u niet in staat bent om te werken, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Deze problemen zijn eveneens van louter socio-economische en medische aard en ressorteren aldus evenmin onder de Geneefse Conventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien stelde u ook in dit verband in Albanië wel toegang te hebben (gehad) tot de beschikbare gezondheidszorg. Zo onderging u een echografie en kreeg u zelf voorgeschreven, wat overigens een gelijkaardige behandeling bleek te zijn dan dewelke u hier intussen in België onderging (NPO p. 14).

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, afkomst, gezinssamenstelling, aan het feit dat uw kinderen in Albanië naar school gingen, en aan het feit dat uw zonen een verstandelijke beperking hebben, wordt niet getwijfeld. Dat uw zonen hier in België medisch worden opgevolgd staat evenmin ter discussie. De geschreven verklaring die u neerlegde waarin u en uw dochter uw situatie in Albanië beschrijven kan niet weerhouden worden als objectieve bron.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.1.2. Na een theoretisch betoog gaat verzoekster vooreerst in op haar kwetsbaarheid. Zij werpt op dat zij uitermate kwetsbaar is, jaren- en jarenlang geterroriseerd werd door haar man en daarenboven ging zij nauwelijks naar school en bevond zij zich in een situatie van extreme armoede in Albanië. Daar komt nog bij dat haar kinderen, en dan voornamelijk haar twee zonen, een zware mentale beperking hebben, wat werd aangetoond via medische attesten. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij soms naast de kwestie antwoordt, of onsamenvangende antwoorden geeft. Zij vervolgt dat de verwerende partij geenszins ontkent dat zij en haar kinderen in Albanië werden vervolgd. Verzoekster besluit dat met haar bijzonder kwetsbaar profiel naar behoren rekening had moeten worden gehouden en dat dit geïntegreerd had moeten worden in de beoordeling van haar verklaringen en de evaluatie van haar vrees ingeval van terugkeer naar Albanië. Verzoeksters kwetsbaarheid moest ook in aanmerking worden genomen bij de beoordeling ten gronde van haar verzoek, onder andere voor wat betreft haar capaciteit om hulp te bekomen van de Albanese instanties, hetgeen volgens haar niet gebeurde.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoekster *in concreto* in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat, hoewel de verwerende partij niet twijfelt aan haar verklaringen betreffende het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer werd, zij zich wel heel erg positief uitlaat over de beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster nauwelijks naar school ging en dat zij afkomstig is uit een woonachtig was in een zeer ruraal gebied.

Verzoekster werpt op dat uit de brief die verzoeksters dochter samen met haar schreef duidelijk de bereidheid blijkt van de dochter om te vertellen over hun gevaarlijke situatie in Albanië. Zij kan dan ook niet begrijpen waarom aan deze brief geen enkele bewijswaarde werd gehecht. Indien aan de geloofwaardigheid van de verklaringen in de brief werd getwijfeld, had de verwerende partij hierover vragen kunnen stellen aan verzoekster of had zij haar dochter kunnen uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoekster gaat verder in op de problematiek van huiselijk geweld in Albanië en de reële beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers. Zij betoogt dat de voorstelling van de verwerende partij, dat er voldoende beschermingsmogelijkheden bestaan voor slachtoffers van huiselijk geweld, omdat de daders ervan bestraft kunnen worden, al te simplistisch is, dat de toepassing en de doeltreffendheid van de bescherming op grote schaal wordt bekritiseerd en dat huiselijk geweld problematisch blijft en zelfs nog verergerde tijdens de *lockdown* gedurende de coronapandemie. Zij verwijst daarvoor naar stuk 3, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, naar de COI Focussen die zich in het administratief dossier bevinden, alsook naar meerdere Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake huishoudelijk geweld tegen Albanese vrouwen. Zij betoogt verder dat de mogelijkheid om zich elders te vestigen in Albanië om te kunnen ontsnappen aan het geweld nagenoeg onbestaande is, gelet op het belang van familiebanden in het land, te meer zo in rurale gebieden. Verder dient, wanneer de mogelijkheid om beroep te doen op nationale overheden wordt onderzocht, rekening te worden gehouden met de kwetsbaarheid van een verzoeker, zoals de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster en haar jonge kinderen. Tot slot bekritiseert verzoekster de effectiviteit van de wetgeving en maatregelen ter bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld en stelt zij dat de bewustmakingscampagnes die

ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht evenmin een impact blijken te hebben die dermate positief is als de verwerende partij doet uitschijnen. Verzoekster besluit dat, door haar te verwijten dat zij niet heeft doorgezet om de hulp van de nationale autoriteiten in te roepen, de verwerende partij de verantwoordelijkheid voor de situatie op haar afschuift en bovendien blijkt geeft van een gebrek aan inzicht in de mechanismen van huiselijk geweld.

Vervolgens gaat verzoekster *in concreto* in op de pogingen die zij deed om zich te beroepen op de Albanese overheden. Zij haalt aan dat de talrijke telefoontjes naar de politie en het bezoek aan het politiekantoor vruchteloos bleken. De ene keer dat haar man werd meegenomen naar het politiekantoor werd hij na één nacht vasthouding zonder meer opnieuw vrijgelaten. Verzoekster verloor hierdoor alle vertrouwen in de politie. De politieagenten informeerde haar nooit over mogelijke verdere stappen die zij kon ondernemen. Zij deed alles wat redelijkerwijze van haar kon worden verwacht.

In verband met de vermeende tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, haalt verzoekster aan dat ze aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) duidelijk aangaf dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeizaam verliep. Ze had haar drie kinderen bij zich en haar twee jongste zonen zijn moeilijk in te tomen. Eventuele tegenstrijdigheden zijn volgens haar dan ook louter te wijten aan het feit dat zij zich niet volledig kon concentreren tijdens het interview.

Het bezoek aan het politiekantoor was een hele onderneming voor verzoekster en het enige wat binnen haar mogelijkheden lag. Zo ging zij te voet tot aan een autobaan en reed zij met een onbekende mee richting politiekantoor. Zij had geen rijbewijs, noch wagen en was dus zeer beperkt in haar mogelijkheden. De stelling dat zij in staat was zelfstandig rond te vragen waar een politiekantoor was, is luidens het verzoekschrift dan ook schokkend.

Aangaande de stelling dat zij zelfstandig genoeg was om zelf een paspoort aan te vragen voor zichzelf en voor haar kinderen, werpt verzoekster op dat niet uit het oog mag worden verloren dat zij hulp kreeg van haar buurvrouw en dat zij erg leunde op deze vrouw. Haar buurvrouw vertelde hoe zij in Shkodër kon geraken en welke documenten zij nodig had om een paspoort aan te vragen. Zij volgde gewoon de instructies van de buurvrouw op en herinnert zich niet waar (dienst en wijk) zij de paspoorten, samen met haar kinderen, precies ging aanvragen.

Bovendien, wat betreft de corruptie in Albanië en de reële bescherming die aan slachtoffers van huiselijk geweld wordt geboden, verschilt de houding van de Belgische asielinstanties hiertegenover aanzienlijk ten opzichte van het Belgische standpunt op het internationale toneel. Dit werd uitgediept in een artikel dat verscheen in *Revue du Droit des Etrangers*, geschreven door T. Franssen (stuk 4 bij het verzoekschrift) en de auteur besluit, na analyse van verschillende arresten van de Raad van State, dat de Albanese samenleving op vandaag met drie grote problemen kampt, met name bloedvetes, corruptie en geweld ten aanzien van vrouwen, welk laatste probleem relevant is *in casu*. Verzoekster haalt voorts aan dat de auteur enkele recente arresten van de Raad analyseert. Verder beroept verzoekster zich op verschillende rapporten van Freedom House en USDOS, alsook op de COI Focus "*Albanië Algemene situatie*" van 15 juni 2020 om aan te geven dat corruptie nog steeds een ernstig probleem vormt in de Albanese samenleving, ondanks de inspanningen om dit in de praktijk tegen te gaan. Dat zij geen vertrouwen meer had in de capaciteit van de Albanese instanties om haar bescherming te bieden tegen haar man is volgens verzoekster dan ook weinig verbazend. Om uit het feit dat zij na 2019 de politie niet meer contacteerde – na verschillende mislukte pogingen – af te leiden dat dit de ernst van de geweldsincidenten zou relativeren, is luidens het verzoekschrift zeer schokkend, totaal ongepast en moet ten stelligste worden verworpen. Verzoekster woonde in Albanië in een klein dorpje en beschikte nooit over een *smartphone* of computer. Zij ziet niet in hoe zij had kunnen weten dat er organisaties bestaan die slachtoffers van huiselijk geweld kunnen opvangen of helpen. Ze ging slechts zeer kort naar school en werd jarenlang geterroriseerd door haar man. Ze was allerminst *empowered* of in de mogelijkheid om verregaande stappen te ondernemen om haar uit haar penibele situatie weg te halen. Zij kreeg nooit enige bijstand van de autoriteiten en werd onder andere nooit geïnformeerd over haar rechten als slachtoffer of de mogelijkheid om een beroep te doen op een advocaat. Zij had ook geen inkomsten en kon de bijstand van een advocaat niet betalen.

Verzoekster is van mening dat zij bijzonder geloofwaardige, spontane en coherente verklaringen gaf over het veelvuldig en herhaalde geweld dat zij en haar kinderen jarenlang moesten ondergaan door toedoen van haar man en over haar angst om opnieuw te worden vervolgd indien zij naar Albanië zou terugkeren, een angst die volgens haar verband houdt met het criterium dat zij behoort tot de sociale groep van

slachtoffers van huiselijk geweld in rurale Albanese gebieden. Zij deed hetgeen redelijkerwijze van haar verwacht kon worden door de politie keer op keer te contacteren. De politie liet evenwel duidelijk na om haar klachten ernstig te nemen; na 2019 beschikte zij ook niet langer over een telefoon en kon zij de politie niet langer bereiken. Zij ging er ook niet meer langs, omdat zij enerzijds het huis amper kon verlaten en anderzijds de represailles van haar man vreesde.

Aangezien de verwerende partij de vervolging in het verleden niet betwist, is het volgens verzoekster aan haar om aan te tonen dat het niet opnieuw zal gebeuren bij terugkeer.

Verzoekster besluit dat het allerminst vanzelfsprekend is dat de Albanese overheden in staat zullen zijn om haar en haar kinderen te beschermen. Aan haar verklaringen betreffende het geweld van haar man wordt niet getwijfeld. Echter wordt niet voldoende rekening gehouden met haar bijzondere kwetsbaarheid en de situatie waarin zij zich bevond in de verdere beoordeling van haar relaas. De conclusie van de verwerende partij, dat verzoekster zich zal kunnen beroepen op bescherming van de nationale autoriteiten, is gebaseerd op zeer algemene informatie, en houdt onvoldoende rekening met de voorsnog torenhoge corruptie en met verzoeksters bijzondere kwetsbaarheid.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoekster in op de discriminatie van kinderen met een beperking in Albanië. Zij stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud zeer duidelijk uitlegde dat haar zonen, die een mentale beperking hebben, in Albanië wel naar school gingen maar niet naar een aangepaste school, waardoor ze er zwaar gepest werden. Zij haalt, onder verwijzing naar meerdere onderzoeken en rapporten en naar stuk 5 bij het verzoekschrift, aan dat er nog verschillende struikelblokken bestaan die toegang tot onderwijs voor kinderen met een beperking bemoeilijkheden of verhinderen. Verzoeksters vrees in hoofde van haar zonen blijkt dan ook reëel en het hoger belang van haar minderjarige kinderen werd allerminst ernstig in acht genomen door de verwerende partij.

Tot slot haalt verzoekster aan dat zij bij terugkeer naar Albanië blootgesteld zal worden aan een reëel risico van ernstige schade, onmenselijke of vernederende behandeling, als bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, zonder dat zij op de bescherming van haar autoriteiten kan rekenen. In dit verband vormen de overgemaakte medische attesten van haar zonen, evenals de handgeschreven verklaring van verzoekster en haar dochter, het begin van bewijs van de reeds ondergane mishandeling.

2.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat wenst verzoekster in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen en in ondergeschikt orde om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het voorliggend verzoekschrift:

- D. Neale, "*Victims of domestic violence in Albania : sufficiency of protection and internal relocation*", 9 februari 2021 (stuk 3);
- T. Franssen, "*Les Pays d'origine sûrs en droit d'asile belge et européen. Contours d'une controverse qui perdure, avec un focus sur l'Albanie*", *Revue du Droit des Etrangers*, 2020, 208, 21- 29 (stuk 4);
- Décision du Défenseur des droits n°2019-044, Parijs, 20 februari 2019 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, en van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens betrekking heeft op

volgende verzoeken om internationale bescherming, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft zij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van deze artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 augustus 2022, waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico

op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.5. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.6. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekster, om aan haar bijzondere procedurele noden te voldoen, bepaalde steunmaatregelen werden verleend. Zo werd het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal afgenomen door een vrouwelijke *protection officer* en in het bijzijn van een vrouwelijke tolk, zoals verzoekster ook had verzocht in haar vragenlijst over de bijzondere procedurele noden. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De Raad is van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster tot een kwetsbare groep (van slachtoffers van partnergeweld) behoort, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde (nog andere) bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond.

Verzoekster gaf bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, bijgestaan door haar advocaat en een vrouwelijke tolk, evenmin een opmerking waaruit nog verdere bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Indien verzoekster werkelijk meent dat zij omwille van het geleden partnergeweld moeite zou hebben om aan haar verplichtingen in het kader van de procedure te voldoen, verhinderd zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of nood zou hebben aan steunmaatregelen, kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij dit zo zou vermelden in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" of bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud, *quod non in casu*. Waar zij aangaf dat zij zich triestig voelde en stress had, merkt de Raad op dat ieder verhoor een zekere mate van stress met zich brengt maar dat verzoekster in het verzoekschrift nalaat aan te duiden waar zij door stress of verdriet haar asielmotieven niet of op incorrecte wijze heeft verwoord.

Waar verzoekster stelt dat *in casu* niet naar behoren rekening werd gehouden met haar bijzonder kwetsbaar profiel (jarenlang slachtoffer huiselijk geweld, beperkte scholing, extreme armoede in het land van herkomst, twee zonen met zware mentale beperking) en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij soms naast de kwestie antwoordde of onsamenhangende antwoorden gaf, bemerkt de Raad dat de ervaringen en de emoties van verzoekster haar, blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, niet belemmerd hebben om, globaal genomen, volwaardige verklaringen betreffende haar ervaringen af te leggen en toe te lichten.

Ook laat een controle van de notities van het persoonlijk onderhoud niet toe om vast te stellen dat verzoekster nog andere specifieke steunmaatregelen dan een vrouwelijke *protection officer* en vrouwelijke tolk nodig had teneinde haar relaas te kunnen brengen. De Raad merkt op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat alles wat tijdens het onderhoud wordt verteld vertrouwelijk is, dat er sowieso een pauze is voorzien en dat het onderhoud kan worden gestopt indien er bijkomend een pauze nodig zou zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoekster, noch haar advocaat hebben op enig moment opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud of de vragen die werden gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster het moeilijk had en vaak weende, een extra pauze kreeg wanneer zij daarom verzocht en waarna haar gevraagd werd of het lukt om verder te gaan met het onderhoud. Los van de emoties van verzoekster blijkt nergens, en verzoekster toont ook niet *in concreto* aan, dat de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud van die aard waren dat zij een invloed hebben gehad op haar vermogen om haar relaas naar voren te brengen. Verzoekster beweert in het verzoekschrift dat haar verklaringen soms onsamenhangend of naast de kwestie waren, en probeert dit te illustreren aan de hand van enkele passages uit de notities. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekster, ofschoon zij mogelijks soms onsamenhangend en naast de kwestie

antwoorde, in voldoende gedetailleerde mate erin slaagde om, soms na herhaling, te antwoorden op de specifieke en open vragen die haar werden gesteld. Alleszins kan uit de enkele aangehaalde passages niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid niet in staat zou zijn gebleken om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming en om haar relaas ten berde te brengen.

De Raad twijfelt niet aan de kwetsbaarheid van verzoekster, als slachtoffer van huiselijk geweld, met beperkte scholing, levende in armoede in het land van herkomst en met twee zwaar gehandicapte zonen, maar verzoekster toont met het verweer in het verzoekschrift nergens *in concreto* aan met welke van haar verklaringen desgevallend geen rekening zou kunnen worden gehouden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud volgt niet dat verzoekster haar gendergerelateerd relaas niet op een dienstige wijze kon hebben verwoord en verzoekster preciseert geenszins hoe dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissing zou kunnen hebben beïnvloed. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten.

2.3.7. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië verdere problemen te kennen met haar echtgenoot die haar en haar kinderen jarenlang gewelddadig behandelde.

2.3.7.1. Zoals verzoekster in het verzoekschrift terecht opmerkt, worden haar problemen met en de vrees die zij koestert ten aanzien van haar echtgenoot niet betwist. Aan die problematiek wordt niet getwijfeld.

2.3.7.2. Verzoekster maakt echter niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot die problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, zoals als volgt pertinent in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Er heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (...).”*

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, meer bepaald de COI Focus *“Albanië Algemene situatie”* van 15 juni 2020, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

In de bestreden beslissing wordt verder ook specifiek ingegaan op de problematiek van huiselijk geweld:

*“Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschulpactief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”*

De door verzoekster bijgebrachte informatie werpt hierop geenszins een ander licht en toont evenmin aan dat zij wegens de aard van haar problemen niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Verzoekster beweert weliswaar dat het betoog van de commissaris-generaal over de voldoende bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld door de Albanese autoriteiten al te simplistisch is, doch zij laat geheel na om zelf informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de informatie

van de commissaris-generaal waarop deze zich in de bestreden beslissing steunt niet (langer) correct zou zijn, en dat diens gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Dat corruptie en huiselijk geweld in Albanië nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt bovendien eveneens en duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.7.3. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

In dit verband staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“U laakt evenwel het optreden van de Albanese autoriteiten (die u tot 2019 op de hoogte bracht van uw problemen) en geeft te kennen dat de Albanese autoriteiten geen/onvoldoende gevolg gaven aan uw meldingen inzake uw problemen met uw echtgenoot (NPO p. 9, 11-12).

Hier dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hieromtrent incoherente verklaringen aflegde. Zo beweerde u enerzijds dat de politie niets deed en anderzijds dat de politie enkele keren met uw man ging praten en hem eenmaal voor één nacht arresteerde (NPO p. 11-12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dan weer dat de politie niet kwam (Vragenlijst, DVZ, vraag 3.5). Verder moet opgemerkt worden dat u niet om een beschermingsmaatregel vroeg. U liet zich niet bijstaan door een advocaat, noch informeerde u zich bij vrouwenorganisaties over de hulp die zij u zouden kunnen bieden (NPO p. 11-12). Dat u niet wist hoe deze zaken in zijn werk gingen, kan uw nalaten hieromtrent niet rechtvaardigen (NPO p. 13). U had zich hier immers over kunnen informeren. Zo was u wel in staat om zelfstandig rond te vragen waar een politiekantoor was, waar u naartoe moest gaan om paspoorten te verkrijgen en hoe u naar België diende te reizen (NPO p. 6-7, 12). Het door u als gebrekkig ervaren optreden van de politie heeft u bovendien nergens bij een hogere autoriteit aangeklaagd, hoewel dergelijke voorzieningen, zoals

blijkt uit onderstaande informatie, wel beschikbaar zijn in Albanië en u zich hier over had kunnen informeren (NPO p. 13). (...)."

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

In verband met de in het administratief dossier steun vindende incoherentie tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over het al dan niet langskomen van de politie aan huis, werpt verzoekster in het verzoekschrift op dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeizaam verliep en zij zich niet volledig kon concentreren door de aanwezigheid van haar zonen die moeilijk in te tomen zijn, zoals zij ook aan het begin van haar persoonlijk onderhoud aangaf. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (p. 2-3) blijkt dat verzoekster aan het begin van het onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vlot was verlopen, dat zij geen opmerkingen heeft, de tolk goed verstond en alle essentiële elementen kon weergeven waarom zij om internationale bescherming verzocht. Het klopt dat zij toen ook aangaf dat zij omwille van de aanwezigheid van haar kinderen niet zo goed kon praten, maar zij gaf niet aan dat zij ondanks die moeilijkheden niet alle essentiële elementen kon vertellen. Dat zij een dermate belangrijk gegeven als het langskomen van de politie, een kernelement uit het relaas, aldaar onvermeld zou laten en zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat de politie niet kwam na het incident op haar dochters verjaardag terwijl zij later bij het commissariaat-generaal verklaarde dat de politie toen wel degelijk langskwam en haar echtgenoot meenam (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, 3.5 en notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12), kan niet worden aangenomen en kan niet worden toegeschreven aan de aanwezigheid van haar moeilijk in te tomen zonen.

De Raad stelt verder vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster minstens vijf keer naar de politie belde, één keer in de zomer van 2019, na een incident naar een politiekantoor langsging, waarna de politie naar het huis kwam en haar echtgenoot voor een nacht meenam, en dat zij daarna tot aan haar vertrek in november 2021 nooit meer naar de politie belde, er langsging, laat staan klacht indiende tegen haar echtgenoot of op enige andere wijze hulp en/of bescherming trachtte te bekomen en zelfs geen pogingen ondernam om zich hieromtrent in te lichten. Verzoekster kan zich niet achter haar profiel van laaggeschoolde en in een rurale omgeving wonende vrouw zonder mogelijkheden verschuilen om het stilzitten gedurende twee jaar te verschonen. Hoewel kan worden aangenomen dat het in verzoeksters omstandigheden niet evident is om hulp te zoeken of informatie in te winnen, blijkt dat zij in het verleden in staat bleek meermaals naar de politie te bellen en er eenmalig langs te gaan, zodat niet kan worden ingezien waarom zij na de zomer van 2019 geen enkele stap meer in die richting ondernam. Dat haar echtgenoot na het bewuste incident in de zomer van 2019, toen hij door de politie werd meegenomen en één nacht in het politiekantoor verbleef, haar telefoon vernielde, vermag op zich niet te verklaren waarom verzoekster nooit meer beroep deed op de politie of waarom zij op generlei wijze trachtte informatie in te winnen over mogelijke vormen van hulp, dan wel bescherming. Zo zij aangaf en in het verzoekschrift bevestigt, kon zij rekenen op de hulp van buurvrouw F., op wie zij erg leunde en die haar soms geld leende, via wiens telefoon zij contact onderhield met haar familie en die haar hielp met het verkrijgen van de paspoorten van haar en haar kinderen alsook met de vlucht uit het land van herkomst. Verwacht kan worden dat verzoekster minstens met de hulp van deze buurvrouw de mogelijkheid had om de politie te bellen en om informatie in te winnen over eventuele beschermingsmogelijkheden, zoals kosteloze bijstand van een advocaat of hulp van vrouwenorganisaties.

Nog uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij soms naar het ziekenhuis in Shkodër ging, zij het meestal te voet, zodat zij naar aanleiding van één van die bezoeken ook melding had kunnen maken van hetgeen haar en haar kinderen was overkomen en verder blijkt dat de school van haar kinderen op de hoogte was van het huiselijk geweld. Het wordt niet ontkend dat het voor verzoekster een hele onderneming moet zijn geweest om naar het politiekantoor in Shkodër te gaan, doch hieruit, en uit de bezoeken aan het ziekenhuis in Shkodër, blijkt dat zij in staat was om hulp te gaan zoeken. Zij was ook in staat om paspoorten aan te vragen voor haar en haar kinderen. Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt gewezen op de grote rol die buurvrouw F. hierin speelde, merkt de Raad op dat verzoekster, aan de hand van de instructies van deze buurvrouw, op zelfstandige wijze de paspoorten ging aanvragen en ophalen, ook al kan zij niet duiden in welke wijk of bij welke dienst dat was, waardoor blijkt dat zij in staat is op zelfstandige wijze haar plan te trekken.

Van verzoekster mocht, gelet op haar eigen verklaringen, dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze of met hulp van haar buurvrouw hulp kon en kan zoeken in haar land van herkomst. Daarenboven blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoekster zelf de beslissing nam om Albanië te verlaten. Dat zij wel dergelijke, ingrijpende beslissing kon nemen, doch naliet om in eigen land sinds 2019

(terug) naar de autoriteiten te stappen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Gelet op de goede en duurzame relatie met haar buurvrouw, waarvan zij duidelijk de steun genoot, kon derhalve wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, zo zij de mening toegedaan was of het gevoel had dat zij niet bij machte was om zelfstandig om hulp en bescherming te vragen, zich op de hulp van haar directe omgeving zou hebben beroepen teneinde bescherming te verkrijgen alvorens de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten.

Niettegenstaande verzoekster aangaf dat de politie nooit iets deed toen zij haar belde en haar nooit inlichtte over te ondernemen stappen, blijkt dat zij na het bezoek aan het politiekantoor wel degelijk naar het huis van verzoekster kwam en de echtgenoot meenam, waarna hij een nacht bleef opgesloten. Hieruit blijkt dat verzoekster zich in het verleden reeds kon beroepen op de bescherming van de lokale politie. Bovendien blijkt daarbij duidelijk uit verzoeksters verklaringen dat de politie, hoewel verzoekster zelf beweerde het optreden van de politie als gebrekkig te hebben ervaren, wel degelijk tussenkwam en optrad. Haar echtgenoot werd immers opgepakt en gedurende een nacht vastgehouden. Aldus kan uit verzoeksters verklaringen niet worden afgeleid dat de lokale politie, wanneer zij hier beroep op deed, niet bereid, willig en bij machte was om tussen te komen en zulks ook effectief deed. Daarenboven kon worden verwacht dat verzoekster, zo zij het optreden vanwege de lokale politiediensten zoals zij beweerde desalniettemin toch als gebrekkig zou hebben ervaren, beroep zou hebben gedaan op andere politiediensten en/of dit gebrekkige optreden van de lokale politie zou hebben aangekaart bij een andere, hogere instantie, mogelijkheid die in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht. Na het eenmalig optreden van de politie in de zomer van 2019 liet verzoekster, zo weze herhaald, na klacht in te dienen tegen haar echtgenoot of een beschermingsmaatregel te vragen. Dat zij het huis amper kon verlaten en de represailles van haar man vreesde kan niet worden aangenomen ter verschoning van haar stilzitten tot aan haar vertrek in november 2021. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in om bescherming te verkrijgen tegen haar belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Aangezien verzoeksters echtgenoot haar blijkens haar verklaringen bleef bedreigen, kon des te meer worden verwacht dat verzoekster die voortdurende bedreigingen en vrees voor verdere problemen en zelfs haar leven zou aankaarten en aanklagen bij de Albanese politieke en justitiële instanties, te meer daar de Albanese autoriteiten haar al eerder hulp en bescherming hebben geboden en hebben opgetreden tegen haar echtgenoot.

De Raad is tot slot van oordeel dat verzoekster met algemene beschouwingen en het verwijzen naar de algemene situatie in Albanië wat betreft huiselijk geweld en corruptie er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat nationale bescherming in haar hoofdte niet bestaande zou zijn. De Raad wijst er overigens nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat corruptie en huiselijk geweld in Albanië nog steeds wijdverspreide problemen zijn. Dat er in Albanië op het vlak van huiselijk geweld nog ruimte is voor verbetering in de gerechtelijke vervolging en de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreffen gegevens die in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Los van de vraag of bewustmakingscampagnes doeltreffend zijn en de vaststelling dat met de coronacrisis het huishoudelijk geweld gestegen is, blijkt uit de voorliggende landeninformatie genoegzaam dat er in Albanië de nodige stappen zijn gezet naar een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld. In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat huiselijk geweld nog steeds een wijdverspreid fenomeen is in Albanië maar wordt tevens gesteld, geïllustreerd en gestaafd, onder verwijzing naar landeninformatie dat, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan dit fenomeen en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Verzoekster maakt met een algemene verwijzing naar algemene informatie, gelet ook op wat voorafgaat zoals het persoonlijke nalaten (na 2019) de nationale beschermingsmogelijkheden te benutten laat staan uit te putten, hoe dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk, wat haar persoonlijke situatie en problemen betreft, met betrekking tot de problemen ingevolge huiselijk geweld geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. De Raad beklemtoont dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of

bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat in verzoeksters geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

2.3.7.4. Verzoeksters veelvuldige verwijzing naar Franstalige rechtspraak van de Raad doet aan het voormelde geen afbreuk. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoekster in gebreke blijft.

2.3.7.5. De Raad wijst er verder nog op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is. Immers het loutere feit dat verzoekster behoort tot de "*sociale groep van slachtoffers van huiselijk geweld in rurale Albanese gebieden*", wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

2.3.7.6. De verwijzing naar de afwezigheid van een mogelijk intern hervestigingsalternatief is *in casu* niet dienstig daar de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing hierover niet heeft uitgesproken gezien een intern hervestigingsalternatief *in casu* niet aan de orde is. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat de Albanese autoriteiten tal van maatregelen hebben genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen en dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen werd gewijzigd en de problematiek inzake huiselijke geweld grondig werd gewijzigd en wordt aangepakt.

2.3.8. De Raad treedt voorts de overwegingen van de bestreden beslissing bij dat de problemen die de verstandelijke beperkingen van verzoeksters zonen met zich meebrengen, alsook haar verklaring reuma te hebben problemen van louter socio-economische en medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de vluchtelingenrechtelijke criteria of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster in het verzoekschrift, onder verwijzing naar rapporten en onderzoeken, opwerpt dat kinderen met een beperking in Albanië in de praktijk uitgesloten worden van deelname aan de samenleving en met name geen toegang hebben tot kwalitatief en aangepast onderwijs en dat het hoger belang van haar minderjarige kinderen allerm minst ernstig in acht wordt genomen, merkt de Raad vooreerst op dat hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts stipt de Raad aan dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de verwerende partij de problemen die de verstandelijke beperking van verzoeksters zonen in Albanië met zich meebrachten wel degelijk en terdege in rekening heeft gebracht. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat uit verzoeksters verklaringen en uit de verschillende neergelegde attesten blijkt dat haar zonen toegang hadden tot het Albanese schoolsysteem en de Albanese gezondheidszorg, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt ontkend. Waar verzoekster het betreurt dat haar zonen geen gespecialiseerd onderwijs in Albanië kunnen genieten, wijst de Raad erop dat een gebrek aan aangepaste scholing (of therapie) op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming betekent. Dat kinderen met een beperking, zoals verzoeksters zonen, in Albanië met bepaalde problemen kunnen worden geconfronteerd, wordt niet ontkend. Echter houdt een beperkt aantal voordelen voor personen met beperkingen of een gebrek aan bepaalde faciliteiten voor mensen met een beperking, zoals het geopperde gebrek aan aangepaste

scholing voor, op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten discriminatie en achterstelling van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak.

In casu wordt geenszins aangetoond dat dit het geval is. Zonder de ernst van de situatie in twijfel te willen trekken, bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar zonen geenszins het recht op onderwijs werd ontzegd.

In verband met het pestgedrag van andere leerlingen ten aanzien van verzoeksters zonen stelt de Raad vast dat de aangehaalde feiten weliswaar betreurenswaardig en laakbaar zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te worden beschouwd. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekster dat zij naar aanleiding hiervan enige stappen heeft ondernomen. Daarnaast maakt verzoekster ook geenszins aannemelijk dat zij voor de slechte behandeling van haar zonen op school, geen beroep kon doen, of mocht het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen komen, zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming.

2.3.9. De documenten die verzoekster heeft voorgelegd, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, afkomst, gezinssamenstelling, aan het feit dat uw kinderen in Albanië naar school gingen, en aan het feit dat uw zonen een verstandelijke beperking hebben, wordt niet getwijfeld. Dat uw zonen hier in België medisch worden opgevolgd staat evenmin ter discussie. De geschreven verklaring die u neerlegde waarin u en uw dochter uw situatie in Albanië beschrijven kan niet weerhouden worden als objectieve bron.”

De brief die verzoekster en haar dochter opstelden en waarin hun situatie wordt beschreven, werd, zoals uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 8) blijkt, opgesteld omdat verzoekster snel geëmotioneerd raakt en het beter achtte alles rustig op te schrijven en omdat haar dochter niet gehoord zou worden omdat ze minderjarig is. In dit verband merkt de Raad op dat aan dit schrijven geen objectieve waarde kan worden gehecht maar bovenal dat aan de gewelddaden van verzoeksters echtgenoot niet wordt getwijfeld. De Raad ziet dan ook niet in hoe het horen van verzoeksters dochter enige meerwaarde had kunnen opleveren, te meer zo weze herhaald aan het huishoudelijk geweld niet wordt getwijfeld, maar terecht besloten wordt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in dit verband geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten.

2.3.10. Waar verzoekster nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de bedreigingen en gewelddaden vanwege haar echtgenoot, blijkt uit het voorgaande bovendien dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft deze problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.11. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

2.3.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Albanië zou hebben gekend.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een vrouwelijke tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS